Vůně proletěla krajinou s odpoledním vánkem a zakroutila jim žaludky, až z toho Bart začal šilhat. On první pozvedl hlavu od zaprášeného příkopu naprosto beznadějné okresky a místo probodnutí dalšího puchýře opatrně začenichal. "Polívka."
"Jo, ten je dobrej. Hlavně v tom posledním filmu, to bylo maso," souhlasil mech, ale Bart ho zastavil dřív, než stačil chválu pilíře současné kinematografie dostatečně rozvinout.
"Ne Polívka. Polívka. Já něco cítím."
"Já taky. Jestli si příště nedáš fusekle na druhou stranu, máš mě na svědomí."
Ruka s jehlou klesla dolů, Bart shrábl propocené ponožky a hodil je Mechovi na hlavu. "Klidně si tady zdechni. Já padám a najdu ten talíř, kdybych? kdybych měl zdechnout."
Mech konečně stáhl z hlavy šátek, štítivě odstrčil ponožku, která se mu usadila na rameni a nadzvedl se na loktech. Vánek se zatočil i kolem jeho nosu a on vydechl: "Nudlová."
"S knedlíčky," zasípal Bart a bez soucitu k odřeným nohám se hrabal do bot.
"To je nějaká fata morgána," rozhodl Mech a posadil se.
"Ať je to, kdo je to, já ho najdu," Bart už se došněroval, když ho Mechova ruka posunula doleva.
"Hele dvě hodiny se táhnem tady po tý silnici. Kdy jsme potkali poslední barák?"
"Tak před stopadesáti kilometrama." Zasyčel Bart a narovnal se.
"Jo a podle mapy i ukazatelů máme k dalšímu ještě stopadesát. Za zádama les. Vepředu pole. Tak odkud to, sakra voní?"
Vítr se do nich opřel právem silnějšího a Bart začal opravdu šilhat. "Muškát. Oni dávají do knedlíčků muškát. Já se zblázním."
"Já ale cítím něco jinýho." Mech se nasoukal do popruhů a teď si na silnici srovnával kolena.
"Ty s těma ponožkama naděláš. Jsme na vandru čtvrtý den?" Bart si všiml, že Mech větří úplně jiným směrem a sklouzl k němu po silnici. "No jo, brambory. Bramborová kaše."
"S máslem a pažitkou," upřesnil Mech a naslinil si prst. Větřík foukal od severozápadu. Vyrazili s hekáním a hlad je poháněl k rychlejšímu a rychlejšímu tempu. V nejbližší zatáčce to vzali přes polehlý ječmen. Šlapali v téměř zralých klasech a zrovna uprostřed Mech najednou zastavil.
"Olej," prohlásil a zase si naslinil prst. "Není ti to divný?"
"Co, že voní olej?" Bart přešlápl a nepřítomně smetal z kalhot osiny. Takový olejíček přímo čeká, až do něj šoupneš cibulku. Nebo koblížek. Nebo aspoň topinku?"
"Není ti to divný, že se ty vůně střídají?"
"Nádherně. Proč"
"No mysli! My tady pádíme po čichu jako zhypnotizovaní a vůbec nevíme kam."
"Kdypak jsi naposled jedl?"
"V pátek v poledne, než ti spadl žracák do řeky. Včera asi šest jablek, hrst šťovíku a trochu jahod. A dneska?"
"Řízky!"
"Kde bych je vzal?"
"Řízky. Čichej!" Bart odstrčil kamaráda bokem a s nosem nahoru spěchal ječmenem dál.
"Tys mě neslyšel?" Mech ho doběhl až u meze a oběma rukama se mu zavěsil na ramena.
"Někdo nás láká jako Jeníčka s Mařenkou."
"Jestli za tímhle hájem stojí perníková chaloupka, tak se klidně nechám přejmenovat." Bart polkl naprázdno a s přivřenýma očima lapal ve vzduchu závany smaženého masa.
"Co když jsou tam UFONI a hledaj materiál na pokusy?"
"Tobě se vážně zatemnil mozek. Ufoni by nás sebrali ze silnice a nepárali by se se svátečním

obědem. A vůbec. Jsme dva a jestli si na nás něco zkusí, budeme zlí!"
Vnořili se do lesíka. Vzduch byl trochu vlhčí, ale stejně teplý a vůně kličkovala mezi stromy, div ji neztratili.
"Ocet? Jak to, že cítím ocet?" zastavil se Bart.
"Okurkovej salát. S pepřem. To se nedá vydržet," Mech hrábl do trsu zaječího zelí, ale lístky byly tuhé a bez chuti.
"Nedá. Koukej!" upozornil Bart. Les končil a z trávy sežehlé sluncem stoupal sloupek bílého dýmu.
"Čarodějnice roztopila kotel," neodpustil si Mech, ale pak se zarazil. "Čarodějnice přece nežije v zemljance."
Bart se rozeběhl za tím podivným kouřem a najednou zabrzdil. Nebyla tam ani zemljanka ani chaloupka na kuří nožce, jen sráz. Místo, odkud čísi zásah odebral obrovské množství zeminy. Nad tou téměř svislou stěnou stáli oba dva jako na galerii Národního divadla a dole, hluboko pod jejich nohama, svítil v barevné kráse pionýrský tábor. Stožár s vlajkou. Stožár s vlajkou, tři řady stanů s podsadou, hřiště, brána lemovaná zaparkovanými auty a kuchyň. Dlouhý hangár s červenou střechou, bíle omítnutou zdí a dokořán otevřenými okny. Horký vítr protahoval celé údolí svým zvědavým nosem a Bart neřekl ani slovo. Oba se pustili podél nebezpečné hrany hledat bezpečný sestup do náruče laskavých kuchařek. Dětí si ani nevšimli. Ty se vyhrnuly z jídelny, většina nasedla do připravených aut, ostatní odešly s rodiči pryč. Tábor byl ospale tichý, když Bart zaťukal na okno, ze kterého cinkalo umývané nádobí. Vykoukla kuchařka jak z pohádky. Kulatá, pěkně naducaná v šatové zástěře a s šátkem v prošedivělých vlasech.
"Chlapci, chlapci, vy vypadáte, jako byste týden nejedli. Proč jste nepřišli dřív? Dneska byly návštěvy, tak jsme se musely ukázat. Řízky skoro přes celý talíř, kaše s máslem a salát. Všechno to zmizelo, jen se zaprášilo." Kuchařka přehlédla protažené obličeje a dobrácky se usmála. "Nic si z toho nedělejte a přijďte tak po sedmé. To už budou děcka po večeři a já vám kousek schovám." Bart s díky odcházel, když Mech ještě zavolal ke kuchařčiným zádům: "A co bude k večeři?"
"Jako vždycky po slavnostním obědě," odpověděla, aniž se otočila. "KRUPICOVÁ KAŠE SE SKOŘICÍ."

Vlasta Hlavatá - Aťka
Trapsavec 1999